

เล่าเรื่องเก่า

หลวงพ่อสาย(พระครูสุวรรณเสลาภรณ์) เป็นเจ้าอาวาสรูปที่ ๓ ของวัดท่าขนุน ท่านเป็นบุตรของนายนิ่ม ไกวัล ศิลป์ และนางจันทร์ ไกวัล ศิลป์ เกิดเมื่อวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๔๕๓ ตรงกับวันแรม ๑๔ ค่ำ เดือน ๑๑ ปีชาล ท่านเกิดในบ้านดอกไม้ ของพลเอกพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระกำแพงเพชรอัครโยธิน ท่านได้รับการศึกษาจนจบมัธยมที่ ๘ พร้อมกับได้รับความไว้วางพระทัยให้เข้ารับราชการในกรมรถไฟหลวงสมัยนั้น

หลวงพ่อสายรับราชการด้วยความขยันขันแข็งและซื่อตรง แต่แล้วชีวิตก็หักเห เมื่อท่านมาป่วยด้วยโรคฝีประจำรอย ได้เข้ารับการรักษาด้วยแพทย์แผนปัจจุบัน และหมอแผนโบราณหลายแห่งแต่ไม่หายจากอาการเจ็บป่วย จนกระทั่งได้เข้ากราบมอตัวเป็นศิษย์ของพระครูนิวาสธรรมขันธ์ (หลวงพ่อเดิม พุทธสโร) เจ้าอาวาสวัดหนองโพธิ์ อำเภอตากลี จังหวัดนครสวรรค์ หลวงพ่อเดิม ได้เมตตารักษาอาการเจ็บป่วยให้จนหายขาด อันเป็นเหตุให้หลวงพ่อสาย เกิดความศรัทธาเลื่อมใสหลวงพ่อเดิมเป็นอันมาก จึงขอบวชเป็นพระเพื่อทดแทนบุญคุณ

ที่หลวงพ่อเดิมได้รักษาให้หายจากอาการเจ็บในครั้งนี้ หลวงพ่อเดิมได้เมตตาจัดหาเครื่องอัฐบริขารให้ และเข้ารับการอุปสมบทเมื่อวันที่ ๑๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๘๘ โดยมีพระครูนิรันตสถิตคุณ(วัน หมี่ทอง) เป็นพระอุปัชฌาย์พระอาจารย์น้อย เทษปญโญ วัดหนองโพธิ์ เป็นพระกรรมวา

อาจารย์ พระอาจารย์ไชย พระอนุสาวนาจารย์ บวชแล้วได้สังกัดอยู่ที่วัดหนองโพธิ์ ตำบลหนองโพธิ์ อำเภอตากลี จังหวัดนครสวรรค์ โดยมีพระอาจารย์น้อย เทษปญโญ เป็นเจ้าอาวาส เมื่อสอบนักธรรมเอกได้เมื่อวันพฤหัสบดี ที่ ๘ มกราคม ๒๔๙๑ ท่านจึงกราบขออนุญาตหลวงพ่อเดิมและหลวงพ่อน้อยรุดงค์ไปอยู่ที่ต่างๆ เช่นไปกราบขอเรียนกรรมฐานและวิชาอาคมกับหลวงปู่เนื่อง วัดจุฬามณี อัมพวา สมุทรสงคราม หลวงปู่เนื่องซึ่งเป็นศิษย์สายตรงของหลวงปู่คง วัดบางกะพ้อม อัมพวา สมุทรสงคราม ได้ให้ความเมตตาถ่ายทอดสรรพวิชาให้กับหลวงพ่อสายอย่างเต็มที่ โดยได้อยู่เรียนวิชากับหลวงปู่เนื่องเป็นเวลา ๑ เดือนซักซ้อมจนชำนาญ จึงกราบลากลับและได้ไปศึกษาวิชาอาคมจากอีกหลายสำนัก จนกระทั่งทราบว่หลวงพ่อเดิมได้ ละสังขารอย่างสงบเมื่อวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๔๙๔และหลังจากที่ได้

หลวงพ่อสายแห่งวัดท่าขนุน

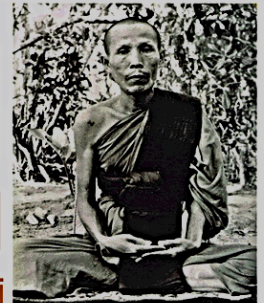
พระราชนิพนธ์หลวงพ่อเดิม แล้วท่านจึงได้ออกรุดงค์ไปตามที่ต่างๆ ได้มาปักกลดเจริญกรรมฐานที่บริเวณ วัดท่าขนุนอันเป็นวัดที่รกร้างอยู่ประมาณ ๒ เดือนท่านจึงออกไปรุดงค์ไปตามที่ต่างๆอีก แล้วก็กลับมาจำพรรษาที่วัดท่าขนุนอีกครั้ง ในปลายเดือนกรกฎาคม ๒๔๙๖ ชาวบ้านที่ขนุน จึงพร้อมใจกันอาราธนาให้หลวงพ่อสายให้เป็นเจ้าอาวาส

เมื่อรับหน้าที่เจ้าอาวาส หลวงพ่อสายก็ได้ทำการบูรณปฏิสังขรณ์ และพัฒนาวัดทันที และหลวงพ่อสายก็ได้รับการแต่งตั้งมาเรื่อยๆ จนกระทั่งได้รับพระราชนิพนธ์ตั้งเป็น พระครูสัญญาบัตร เจ้าคณะตำบลชั้นตรี มีพระราชทินนามที่ พระครูสุวรรณเสลาภรณ์ และได้เลื่อนเป็นเจ้าคณะอำเภอทองผาภูมิในท้ายสุด

แต่กระนั้นก็ตามหลวงพ่อสายเกิดความเบื่อในทางโลก หลังจากที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นเจ้าคณะอำเภอได้ไม่นาน หลวงพ่อสายก็ออกรุดงค์เข้าป่าไปอีกครั้งในปี ๒๕๑๔ นานถึง ๗ ปีเต็ม กว่าญาติโยมไปตามเจอและไปกราบอ้อนวอน หลวงพ่อสายจึงยอมกลับมาวัดท่าขนุนอีกครั้งหนึ่ง

จากการที่ทุ่มเทในหน้าที่อย่างเต็มกำลัง และทำให้การพักผ่อนมีน้อย จนทำให้ร่างกายหลวงพ่อสายทรุดโทรมลง จนต้องเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลเดชา กรุงเทพมหานคร แต่สุดท้ายสังขารร่างกายก็ไมอาจฝืนทนอยู่ได้ หลวงพ่อสายจึงได้มรณภาพเมื่อวันจันทร์ ที่ ๑๔

อ.ทองผาภูมิ

กันยายน ๒๕๓๕ ณ โรงพยาบาลเดชานั้นเอง คณะศิษยานุศิษย์ ได้ร่วมกันทำบุญ จนกระทั่งครบ ๑ ปี จึงเปิดโลง เพื่อจะนำสังขารของท่านมาเผาตามประเพณี สังขารท่านมิได้เน่าเปื่อยแต่ประการใด เพียงแต่แห้งไปเฉยๆจึงพร้อมใจกันเก็บสังขารท่านเอาไว้เป็นมิ่งขวัญแก่ศิษยานุศิษย์สืบมาจนกระทั่งทุกวันนี้

(รูปภาพ และข้อความบางตอนได้มาจาก หนังสือ วัดท่าขนุน โดยพระครูวิลาศกาญจนธรรม)

